

**Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi siemenkauppala-
muuttamisesta**

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi siemenkauppalakia niin, että se on yhdenmukainen Euroopan yhteisön säännösten kanssa. Nykyiset siemenkauppala- kylvösiemen- tuotantoa ja markkinointia koskevat Euroopan yhteisön lainsäädännön kanssa yhdenmukaiset säännökset ovat voimassa vain väliaikaisesti vuoden 1997 loppuun.

Lakiin ehdotetaan otettavaksi myös säännös siitä, että sen, joka markkinoi maataloustuotannossa käytettäväksi tarkoitettua lajiketta, jonka soveltuvuutta Suomen kasvuoloihin ei ole selvitetty, on siitä lajikkeen markkinoinnissa ilmoitettava.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 1998 alusta.

PERUSTELUT

1. Nykytila

1.1. Lainsäädäntö

Siemenmarkkinasäännösten harmonisointi

Siemenkauppalainsäädäntö uudistettiin maassamme Euroopan talousalueesta (ETA) tehdyn sopimuksen mukaisesti vuonna 1993. Sopimuksen mukaan Suomi sopeuttaa kylvösiemenen tuottamista ja markkinointia koskevat säännöksensä Euroopan yhteisön (EY) asianomaisten direktiivien mukaisesti. Sopimuksessa Suomi sai sopeutusta varten siirtymäaikaan vuoden 1996 loppuun. Euroopan unionin (EU) siementuotantojärjestelmän keskeinen sääntely sisältää sen, että siementavarana saa pääsääntöisesti markkinoida vain yhteisön yhteiseen lajikeluetteloon merkittyjen lajikkeiden varmennettua (sertifioitua) siementavaraa. Varmentaminen koskee lajikkeen oikeaa nimeämistä, lajikeaitoutta ja teknistä laatua. Siementuotanto on näistä syistä rajoitettu lajikkeen jalostajan tuottaman lisäysaineiston rajattuun lisäämiseen.

Ennen vuotta 1993 voimassa olleessa siementavaran kaupasta annetussa laissa (669/1975) lajikkeen jalostajan tuottaman perussiemenuokan siementavaran lisäämistä ei ollut rajoitettu samalla tavalla. Jalostajan markkinoille toimittaman siemenen sie-

mentä on voinut lisätä paitsi sertifioituna siemenenä myös siitä, sertifioidusta lisättynä, sertifioimattomana kauppasiemenenä, useassa sukupolvessa.

Hallituksen esityksessä siemenkauppalaiksi (HE 268/1992 vp) poikkeussäännökset sisällytettiin lain 3 ja 4 §:ään. Hallituksen esitykseen sisältyi siirtymäaika koskeva säännös, jonka mukaan poikkeussäännökset ovat voimassa vain vuoden 1996 loppuun. Eduskunta hyväksyi hallituksen esitykseen sisältyneet poikkeussäännökset, mutta ei hyväksynyt siirtymäsäännöstä. Näin ollen poikkeussäännökset tulivat siemenkauppalaikiin (233/1993) ilman aikarajoitusta koskevaa siirtymäsäännöstä.

ETA-sopimusta seuranneissa EU-jäsenyyssu- neuvotteluissa pyrittiin, eduskunnan kannan mukaisesti, poikkeussäännökset neuvottelemaan pysyviksi. EU ei neuvotteluissa suos- tunut Suomen vaatimuksiin, vaan liittymis- sopimuksessa myönnettiin Suomelle sama, vuoden 1996 lopussa päättyvä siirtymäaika, joka sisältyi jo ETA-sopimukseen.

Hallitus antoi eduskunnalle lokakuussa 1996 esityksen siemenkauppala- 3 ja 4 §:n muuttamisesta (HE 204/1996 vp). Esitys sisälsi ehdotuksen poikkeussäännösten pois- tamiseksi laista. Eduskunta hyväksyi halli- tuksen esityksen, mutta vain väliaikaisesti. Lainmuutos (1344/1996) tuli voimaan 1 päi-

vänä tammikuuta 1997 ja on voimassa 31 päivään joulukuuta 1997.

Hallituksen esitykseen antamaansa vastaukseen eduskunta sisällytti lausuman, jonka mukaan hallituksen tulee ryhtyä kiireellisesti toimenpiteisiin maamme siemenhuollon toimivuuden ja Suomen oloissa käyttökelpoisen siemenen perinnöllisen monimuotoisuuden säilymisen turvaamiseksi, ottaen huomioon maa- ja metsätalousvaliokunnan esityksestä antamassa mietinnössä (MmVM 28/1992 vp) ja valiokunnan siemenkauppala-
kia koskevasta esityksestä antamassa mietinnössä (MmVM 23/1996 vp) esittämät tavoitteet ja näkökohdat.

Mainituissa mietinnöissä valiokunta kiinnitti muun ohella huomiota siihen, että viljanviljelyn kannattavuuden heikentyessä ja ostosiemenen kallistuessa viljelijät tulevat yhä enemmän turvautumaan tilalla tuotettuun siemeneen. Valiokunta edellytti myös sen selvittämistä, miten kasvinjalostustoiminnan rahoitus tulisi järjestää, jotta kotimaisen jalostustoiminnan edellytykset voitaisiin turvata.

Kasvilajikeluettelo ja kylvösiemenen sertifiointi

Siemenkauppala-
lain 5 §:ssä säädetään, että viljelykasvien lajikkeista on pidettävä luetteloa. Lajike voidaan hyväksyä luetteloön, jos se on muista lajikkeista erottuva, pysyvä ja riittävän yhtenäinen ja jos sillä on riittävä viljely- ja käyttöarvo. Lain 3 §:n mukaan, sellaisena kuin se on vuonna 1993 säädetyssä laissa, Suomessa sertifioitavan kylvösiemenen tulee olla viljelykasvien lajikeluetteloön merkittyä lajiketta. Hallituksen esityksen siemenkauppala-
lain perusteluissa esitettiin, että viljelykasvien yleisestä lajikeluettelosta annetun neuvoston direktiivin 70/457/ETY mukaan kunkin valtion kansalliseen lajikeluetteloön merkitään lajikkeet, jotka on hyväksytty viranomaisten varmenttaviksi ja markkinoitaviksi valtion alueella.

Direktiiviä ei, toisin kuin esityksen perustelussa selitettiin, ole tulkittava niin, että jäsenvaltiossa ei olisi oikeus sertifioida myös muuta kuin kansallisessa lajikeluettelossa olevan lajikkeen kylvösiementä. Siemenkauppala-
lain 3 ja 4 §:n muuttamisesta annetun lain perusteluissa esitettiin, että vain lajikeluetteloön merkityn lajikkeen kylvösiemenen

sertifioimista on pidettävä pääsääntönä Suomessa markkinoitavalle siementavaralle, mutta että estettä ei kuitenkaan ole asetettava sille, että Suomessa sertifioitaisiin siementavaraa lajikkeesta, jota on tarkoitettu vietäväksi maasta.

1.2. Käytäntö

Siementuotanto- ja markkinajärjestelmän sopeutuminen EU:n järjestelmään

Hallituksen esityksessä siemenkauppala-
lain 3 ja 4 §:n muuttamisesta selitettiin, että Suomen siementuotantojärjestelmä on siirtymäkauden aikana sopeutettu EU:n järjestelmään. Samalla esityksessä todettiin, että siemenmarkkinoiden volyymi maassamme on 1990-luvulla voimakkaasti pienentynyt; siinä määrin, että siemenhuollon toimivuus on heikentynyt.

Siementavaran myynnin väheneminen alkoi ennen EU-jäsenyysneuvotteluja ja se on johtunut suureksi osaksi siitä, että tarkastetun kylvösiemenen käyttämisestä aiheutuvia kustannuksia pidetään suurina verrattaessa omalla tilalla tuotetun siementavaran käyttämiseen. EU-järjestelmän mukaisesti varmentetun kylvösiemenen hinta on edelleen kasvattanut tätä kustannusten laskennallista eroa, varsinkin kun viljan hinta on samalla oleellisesti laskenut.

Näin ollen on syytä kiinnittää huomiota siihen, missä määrin siemenmarkkinoiden pienemiseen on syynä erityisesti EU-järjestelmään siirtyminen ja missä määrin tarkastetun kylvösiemenen käyttämisestä aiheutuvat kustannukset. Siemenkauppala-
lain säätämistä käydyssä keskustelussa kiinnitettiin ensi sijaisesti huomiota siihen, että järjestelmän mukauttamiseen liittyvät ongelmat ovat lähinnä siementavaran hinnan nousuun liittyvä ongelma. Liittymisneuvotteluissa EU:n kanssa selvitettiin järjestelmän muutoksen aiheuttama siementavaran hintojen nousun vaikutus. Sen eliminoinniseksi sovittiin, että Suomi saa käyttää kansallisia varoja siementuotantonsa tukemiseen.

Tukea maksetaan nurmikasvien siementuotannossa pinta-alan perusteella ja viljan-
siementuotannossa tuotetun määrän perusteella. Nurmikasvien siementuotannon tukijärjestelmä vastaa maassamme lakisääteisenä voimassa ollutta nurmikasvien siemenhuollon turvaamisjärjestelmää. Tarkastetun nur-

misiemenen myynnin määrä on esimerkiksi timoteilla kasvanut vuodesta 1995 tähän mennessä 1 miljoonasta 2 miljoonaan kiloon. Tukeen on käytetty kansallisia varoja vuosittain yhteensä noin 7,8 miljoonaa markkaa. Viljansiemenen tuotantotuki on nykyisin 15 penniä kilolta. Tuen määrä on vuodessa noin 5,8 miljoonaa markkaa.

Kylvösiemenen hinnan kompensoiminen ei kuitenkaan johda kylvösiemenhuollon kehittymiseen toivotulla tavalla, elleivät viljelijät osta kylvösiementä. Tarkoituksenmukaisempi järjestely olisi ilmeisesti siemenkustannusten huomioon ottaminen ja kompensoiminen täysimääräisesti kasvituotannon kustannuksissa, jos viljelijä käyttää tarkastettua kylvösiementä. Tämän kustannuserän huomioon ottaminen tukea määrättäessä olisi perusteltua sen vuoksi, että kylvösiemenen osuus tuotantokustannuksissa on Suomessa suurempi kuin muualla yhteisössä, paitsi korkeammasta hinnasta, myös suuremmasta siemenen käyttömäärästä johtuen.

Toimenpiteet siemenhuollon toimivuuden turvaamiseksi

Yleistä. Kun Suomi liittyi Euroopan unioniin, kumottiin nurmikasvien kylvösiemenhuollon turvaamisesta annettu laki (566/1986). Lain soveltamisen päättyessä sen toimeenpanoon käytettäviä varoja oli siemenhuollon edistämisvaroissa käyttämättä 18,5 miljoonaa markkaa. Nämä varat siirrettiin vuoden 1995 III lisämenoarviossa valtion talousarvioon siirtomäärärahasiksi. Näitä varoja käytetään siementuotannon ja markkinoiden kehittämiseen.

Markkinoiden tervehdyttämishanke. Tarkastetun kylvösiemenen osuus kaikesta kylvöihin käytetystä siemenen määrästä oli 1980- ja 1990-luvun vaihteessa 60 prosenttia. Viime vuosina tämä osuus on ollut vain noin 20 prosenttia. Tämä tarkastetun kylvösiemenen käytön väheneminen on johtunut pääasiassa oman tilan siemenen käytön lisääntymisestä. Tarkastetun siemenen ostamisen syynä on usein ollut uuden lajikkeen saaminen viljelyyn taikka se, että sopimusviljelyssä edellytetään tarkastetun siemenen käyttämistä. Tällaisen kehityksen seurauksena tarkastetun siementavaran tuotantokustannukset, tarkastettua kiloa kohti laskettuna, ovat lisääntyneet. Siementavaran hinta nousee sitä enemmän, mitä pienemmällä myynti-

määrillä toimitaan. Mitä pienemmäksi kaupasiemenen osuus siemenen käytössä muodostuu, sitä heikommät edellytykset siemenmarkkinoilla on vastata siemenhuollosta.

Maa- ja metsätalousministeriö on keväällä 1996 asettanut hankkeen, jonka tehtävänä on selvittää tarkastetun siemenen tuottamiseen liittyvät kustannukset, hinnoittelu ja viljelijöiden suhtautuminen tarkastetun siemenen käyttöön. Hankkeen tehtävänä on selvityksen perusteella osoittaa viljelijöille tarkastetun siemenen käyttöön liittyvät edut, siis tarkastetun siemenen käytön edistäminen. Nykyisin voidaan todeta, että siemenkaupan volyyymi on jonkin verran kasvanut. Keväällä 1997 tarkastetun viljansiemenen määrä oli kasvanut noin kymmenen prosenttia verrattuna edelliseen kevääseen. Vielä ei ole mahdollista arvioida, mikä osuus tervehdyttämishankkeella on ollut tässä kasvussa.

Varmuusvarastointiohjelmantarkistaminen. Kylvösiemenen varmuusvarastoinnista huolehtii kauppa- ja teollisuusministeriön hallinnonalaan kuuluva Huoltovarmuuskeskus. Se määrittelee varmuusvarastoinnin tavoitteet. Maa- ja metsätalousministeriö asetti keväällä 1997 työryhmän tarkistamaan varmuusvarastoinnin toimivuutta. Työryhmä totesi toukuussa 1997 laatimassaan selvityksessä, että nurmikasvien varmuusvarastotavoitteesta on täytetty puolet ja viljan varmuusvarastotavoitteesta kolmannes. Tavoitteeseen on arvioitu päästävän kolmessa vuodessa.

Suomen oloissa käyttökelpoisen siemenen perinnöllisen monimuotoisuuden säilyttäminen

Suomen oloissa käyttökelpoisen siemenen perinnöllisen monimuotoisuuden säilyttäiseksi pyritään kaikki Suomessa aikoinaan viljelyssä ollut ja Suomen kasvuoloihin aikanaan sopeutunut viljelyaineisto, vanhat maataislajikkeet, paikalliskannat ja jo pois viljelystä jääneiden lajikkeiden lisäysaineisto säilyttämään pohjoismaisessa geenipankissa.

Maa- ja metsätalousministeriö on asettanut syksyllä 1996 hankkeen, jonka tarkoituksena on selvittää luonnonmukaiseen viljelyyn Suomessa soveltuvat lajikkeet. Tässä hankkeessa selvitetään myös lannoitteita ja kemiallisia torjunta-aineita käyttävästä viljelystä pois jääneiden lajikkeiden soveltuvuus luonnonmukaiseen viljelyyn.

Edelleen ministeriö on asettanut myös

hankkeen, jonka tehtävänä on selvittää ja järjestää luonnonmukaisen kasvintuotannon kylvösiemenhuolto.

Kotimaisen kasvinjalostuksen toiminnan edellytysten turvaaminen

Budjettirahoitus. Kotimainen kasvinjalostustoiminnan nykyinen organisaatio luotiin vuonna 1994, kun maatalouden tutkimuskeskuksen ja silloisen keskusosuusliike Hankkijan ylläpitämä kasvinjalostustoiminta yhdistettiin muodostamalla kasvinjalostusta liike-toimintana harjoittava valtion laitos, Kasvinjalostuslaitos. Tämä organisaatiomuoto valittiin useista vaihtoehdoista sen vuoksi, että toisaalta pyrittiin saamaan aikaan laitos, joka toimii siemen- ja lajikemarkkinoiden ehdoilla mutta jonka rahoitus oli turvattava budjettirahoituksella, koska Suomen markkinat eivät ole niin suuret, että niiltä voitaisiin saada koko tarvittava rahoitus. Kotimaisen kasvinjalostuksen toiminnan edellytysten turvaaminen on edelleen, niin kuin laitosta perustettaessa, ratkaisevasti riippuvainen budjettirahoituksesta. Laitoksen toimintamenoista katetaan edelleen noin kolmannes budjettirahoituksella.

Siemenmarkkinoilta saatava rahoitus. Kasvinjalostuslaitosta perustettaessa asetettiin tavoitteeksi, että se pyrkii hankkimaan lisääntyvässä määrin toimintarahoitustaan siemenmarkkinoilta. Tämän rahoituksen kehitys riippuu olennaisesti siemenmarkkinoiden volyyymista. Edellä siemenmarkkinoiden tervehdyttämistä koskevasta selostuksesta selviää, miten siemenmarkkinat ovat pienentyneet, kun viljelijät ovat entistä suuremmassa määrin käyttäneet kylvöihin ostosiemenen sijasta omalla tilalla viljeltyä siementä. Sen johdosta Kasvinjalostuslaitoksen ei ole ollut mahdollista lisätä siemenmarkkinoilta tulevaa rahoitustaan. Sitä mukaa kuin mainittu projekti tuottaa tulosta voidaan odottaa markkinoilta saatavan rahoituksen lisääntyvän.

Omalla tilalla lisäystä siemenestä maksettava korvaus ("farm saved seed"). Suurin syy lisääntyneeseen oman tilan siemenen käyttöön on se, että viljelijät ovat pitäneet ostosiemenen hintaa korkeana. Kun tuotantokustannuksia on ollut tarve pienentää, on säästetty myös kylvösiemenkustannuksissa. Erityisesti ostosiemenen hintaa on kasvattanut siihen sisällytetty kasvinjalostusmaksu

tai jalostajan rojaltimaksu on lisännyt ostosiemenestä aiheutuvia kustannuksia. Monissa muissa maissa, joissa kasvinjalostajan rojaltimaksut sisältyvät ostosiemenen hintaan, on kehitys ollut se, että viljelijät ovat ruvenneet lisääntyvässä määrin käyttämään oman tilan siementä.

Tämä kehitys on johtanut siihen, että kasvinjalostajanoikeutta koskevaa kansainvälistä sopimusta ja EY-lainsäädäntöä ollaan muuttamassa siten, että viljelijä, joka käyttää suojatun lajikkeen siementä lisäämällä sitä omalla tilalla omaan käyttöön, on velvollinen maksamaan tällaisesta lajikkeen hyödyntämisestä jalostajalle korvausta. Tämän korvauksen, rojaltin, tulee olla oleellisesti pienempi kuin ostosiemenen sisältyvän rojaltin. Kasvinjalostajien edustajien ja maataloustuottajien kesken on kuluneen vuoden aikana selvitetty järjestelmän käyttöön ottamista myös Suomessa.

2. Ehdotetut muutokset

2.1. Poikkeussäännösten poistaminen laista

Laki siemenkauppalain 3 ja 4 §:n väliaikaisesta muuttamisesta on voimassa 31 päivään joulukuuta 1997. Sen jälkeen laissa olisivat voimassa ne poikkeussäännökset, jotka siihen otettiin vuonna 1993. Liittymissopimuksen mukaan nämä poikkeussäännökset saavat olla voimassa vain vuoden 1996 loppuun. Näin ollen lakia ehdotetaan muutettavaksi niin, että siitä poistetaan poikkeussäännökset. Esitys on tältä osin sama kuin vuonna 1996 annettu hallituksen esitys.

2.2. Lajikkeiden markkinointia koskeva säännös

Ehdotus lain 3 §:n muuttamisesta tarkoittaa, paitsi säännösten yleistä EY-harmonisointia myös sitä, että lakiin ei sisältyisi säännöstä, jonka mukaan sertifioida saa vain lajikeluetteloon merkityn lajikkeen kylvösiementä.

Aikaisemman Suomessa voimassa olleen, vuonna 1975 säädetyin, siementavaran kaupasta annetun lain mukaan lajikeluettelo oli luonteeltaan suositteleva. Maa- ja metsätalousministeriöllä oli oikeus määrätä luettelo pakottavaksi siten, että vain luetteloon merkityn lajikkeen siementä saisi markkinoida

Suomessa. Tällaista päätöstä ei annettu.

Yhteisön säännösten mukaan jäsenvaltioiden on, eräitä poikkeuksia lukuun ottamatta, sallittava yhteisön luetteloon merkittyjen lajikkeiden markkinointi alueellaan. Kansalliset luettelot ovat siten luonteeltaan suositteluvia. Käytäntö on osoittanut, että siemenkauppa muissa yhteisön jäsenvaltioissa pääsääntöisesti pitäytyy kansallisessa luettelossa olevien, maan viljelyoloissa testattujen lajikkeiden markkinointiin.

Kun Suomessa valmisteltiin jäsenyyden edellyttämää siemenkauppalaainsäädäntöä, kiinnitettiin huomiota siihen mahdollisuuteen, että kaupan vapautuessa sisämarkkinoilla, sellaisten ulkomaisten lajikkeiden siemenen tuonti, joiden soveltuvuutta ei maamme kasvioloihin ei ole selvitetty, voisi merkittävästi lisääntyä. Se voisi vaikuttaa haitallisesti maamme kasvintuotantoon ja heikentää ostajan asemaa kaupassa. Tämän vuoksi katsottiin, että maataloustuotannossa käytettäväksi tarkoitettujen lajikkeiden kylvösiementä tulisi sertifioida vain, jos lajikkeen viljelyarvo on maassamme virallisesti selvitetty. Vain lajikkeet, jotka sisältyvät kasvilajikeluetteloon, on maassamme testattu. Sertifioimalla vain lajikeluetteloon merkittyjen lajikkeiden kylvösiementä varmistetaan siitä, että siementavara on paitsi oikein nimettyä ja lajikeaitoa, myös maamme kasvioloihin sopivaksi todettu.

Nytemmin on osoittautunut, että eräiden lajien, erityisesti perunan uusien ulkomaisten lajikkeiden markkinoinnilla on luotu kysyntä, jonka tyydyttämiseksi haluttaisiin aloittaa siemenen markkinointi ennen kuin lajikkeiden soveltuvuus on virallisissa lajikekokeissa selvitetty. Jollei tällaisten lajikkeiden siementuotantoa voida järjestää maassamme, on vaihtoehtona näiden lajikkeiden siemenen tuonti muualta yhteisöstä. Erityisesti siemenperunan tuontiin liittyvien kasvitautilien maahan kulkeutumisen riskin vuoksi tuonti on huono vaihtoehto.

Näin ollen olisi tarkoituksenmukaista sallia sertifioida myös sellaisen lajikkeen siementavara, jota ei ole testattu. Kylvösiemenen käyttäjän on kuitenkin tärkeätä tietää se, onko lajikkeen soveltuvuus maamme viljely-

oloissa selvitetty. Tämän vuoksi olisi lajikkeen markkinoija velvoitettava ilmoittamaan lajiketta markkinoidessaan, onko lajike merkitty Suomen kasvilajikeluetteloon. Tieto tulisi merkitä siementavaraerän tuoteselosteeseen, mutta se olisi ilmoitettava myös kaikessa lajikkeen muussa markkinoinnissa.

Edellä sanotun perusteella ehdotetaan lakiin lisättäväksi uusi 5 a §, jonka mukaan maa- ja metsätalousministeriö voi, maataloustuottajia ja siemenkauppaa kuultuaan päättää, että markkinoitaessa lajiketta, jota ei ole merkitty kasvilajikeluetteloon, on ilmoitettava, miten lajikkeen soveltuvuus Suomen kasvioloihin on selvitetty taikka, että soveltuvuutta ei ole kokeiltu. Tarvittaessa nämä maa- ja metsätalousministeriön määräykset tullaan ilmoittamaan komissiolle noudattaen teknisiä määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä annetun valtioneuvoston päätöksen (884/1995) mukaista menettelyä.

3. Esityksen vaikutukset

Harmonisoinnin osalta esityksellä ei ole taloudellisia tai organisatorisia vaikutuksia. Sertifioinnin laajentamisen osalta seurauksena olisi lajikeuutuusien lisääntyminen markkinoilla. Testaamattomien lajikkeiden markkinointiin liittyvät epäkohdat eivät liene merkittäviä. Lajikkeen markkinoinnin osalta ostajan turva kasvaa.

4. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä maa- ja metsätalousministeriössä. Lausuntonsa ovat antaneet Maa- ja metsätaloustuottajain keskusliitto MTK ry, Svenska Lantbruksproducenternas centralförbund SLC rf, Siemenkauppiaitten yhdistys, Hankkija-Maatalous Oy ja Kesko Oy.

5. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan 1 päivänä tammikuuta 1998.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

siemenkauppalain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 26 päivänä helmikuuta 1993 annetun siemenkauppalain (233/1993) 3 §:n 1 momentti sekä 4 §:n 2 momentti sekä
lisätään lakiin uusi 5 a § seuraavasti:

3 §

Sertifioitu kylvösiemen

Asianomainen ministeriö päättää, sen mukaan kuin kylvösiemenen tuottamista ja markkinoimista koskevat Euroopan yhteisön säännökset edellyttävät, mitä kylvösiementä saa markkinoida ainoastaan virallisesti varmennettuna (*sertifioitu kylvösiemen*). Ministeriö päättää tarkemmin myös kylvösiemenen sertifioimisesta ja muussa maassa sertifioidun kylvösiemenen markkinoimisesta Suomessa.

4 §

Muu kylvösiemen

Asianomainen ministeriö päättää, sen mu-

kaan kuin kylvösiemenen tuottamista ja markkinoimista koskevat Euroopan yhteisön säännökset edellyttävät, mitä vaatimuksia sertifioimattoman siementavaran tulee sitä markkinoitaessa täyttää.

5 a §

Lajikkeiden markkinoiminen

Asianomainen ministeriö voi maataloustuottajia ja siemenkauppaa kuultuaan päättää, onko lajiketta markkinoitaessa ilmoitettava, miten sen soveltuvuus Suomen kasvuolosuhteisiin on selvitetty.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 1998.

Helsingissä 31 päivänä lokakuuta 1997

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Maa- ja metsätalousministeri Kalevi Hemilä

Laki

siemenkauppalain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 26 päivänä helmikuuta 1993 annetun siemenkauppalain (233/1993) 3 §:n 1 momentti sekä 4 §:n 2 momentti sekä
lisätään lakiin uusi 5 a § seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

3 §

Sertifioitu kylvösiemen

Maa- ja metsätalousministeriö määrää sen mukaan kuin Euroopan talousalueesta tehdyssä sopimuksessa (*ETA-sopimus*) on sovittu, että tiettyjen kasvilajien kylvösiementä saadaan markkinoida ainoastaan kylvösiemeninä, joiden polveutuminen, lajikeaitous ja tekninen laatu on Suomen tai muun Euroopan talousalueen valtion viranomaisten varmentamaa (*sertifioitu kylvösiemen*). Rehu- ja viljakasvien saman kasvilajin kylvösiemenen markkinointi sekä sertifioituna että 4 §:ssä tarkoitettuna muuna kylvösiemenenä on kuitenkin sallittava. Suomessa sertifioitavan kylvösiemenen tulee olla 5 §:ssä tarkoitettuun viljelykasvien lajikeluetteluun merkittyä lajiketta.

3 §

Sertifioitu kylvösiemen

Asianomainen ministeriö päättää, sen mukaan kuin kylvösiemenen tuottamista ja markkinoimista koskevat Euroopan yhteisön säännökset edellyttävät, mitä kylvösiementä saa markkinoida ainoastaan virallisesti varmennettuna (sertifioitu kylvösiemen). Ministeriö päättää tarkemmin myös kylvösiemenen sertifioimisesta ja muussa maassa sertifioidun kylvösiemenen markkinoimisesta Suomessa.

4 §

Muu kylvösiemen

Maa- ja metsätalousministeriö antaa määräyksiä tässä pykälässä tarkoitettua kylvösiementä ja sen tuottamista, käsittelyä ja varastointia koskevista vaatimuksista. Tässä momentissa ja 3 §:n 2 momentissa tarkoitettuja määräyksiä annettaessa on otettava huomioon ETA-sopimukseen sisältyvät, erityisesti Suomessa markkinoitavaa kylvösiementä koskevat määräykset.

4 §

Muu kylvösiemen

Asianomainen ministeriö päättää, sen mukaan kuin kylvösiemenen tuottamista ja markkinoimista koskevat Euroopan yhteisön säännökset edellyttävät, mitä vaatimuksia sertifioimattoman siementavaran tulee sitä markkinoitaessa täyttää.

*Voimassa oleva laki**Ehdotus**5 a §**Lajikkeiden markkinoiminen*

*Asianomainen ministeriö voi maatalous-
tuottajia ja siemenkauppaa kuultuaan päät-
tää, onko lajiketta markkinoitaessa ilmoitet-
tava, miten sen soveltuvuus Suomen kas-
vuolosuhteisiin on selvitetty.*

*Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
kuuta 1998.*